

דף נג.

עין משפט א.

אה"ע סימן קסט פעיף נ

נ. חליצה מוטעת, שאומרים לו: חלוץ לה ע"מ שתתן לך ק"ק זוז, החליצה כשרה, אפילו אינה נותנת לו כלום, ואפילו כפל התנאי ק. ואע"פ שהחליצה כשרה אף אם לא תתן לו, מכל מקום חייבת ליתן לו, כשאר שכר שכיר לעשות מלאכתן. אבל אם יש טענה שאינה חפיצה בו מפני שאינו הגון לה, והוא חייב לחלוץ אלא שאינו רוצה, והטעוהו שיחלוץ לה על מנת שתתן לו ק"ק זוז, אינה חייבת ליתן לו כלום ר.

עין משפט ב.

אה"ע סימן לח פעיף ב

ב. כל תנאי צריך שיהיה בו ד' דברים ש: א. תנאי כפול, ב. הן קודם ללאו ת, ג. תנאי קודם למעשה, ד. התנאי הוא דבר שאפשר לקיימו א. חסר פרט אחד בתנאי הוי תנאי בטל ומעשה קיים, ומקודשת כאילו לא התנה כלל.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קע פעיף יב

יב. הבעילה קונה קנין גמור, וכן החליצה דוחה דחיה גמורה. לפיכך אין המעשה שנעשה אחריהם, מועיל, לא לפסול את זו ולא ליאסר

ר. אבל אם נתנה לו המעות או השלישה לו המעות, אינה יכולה לחזור (תשובת רשב"א אלף ר"מ) ועיין לעיל ריש סימן קס"ה.

ש. כתנאי בני גד ובני ראובן. קידושין ס"א ע"ב,

ת. ואם אמר לאו ואח"כ הן ואח"כ לאו הוי תנאי, דהעיקר שיסיים בלאו, דאם מסיים בהן לאו תנאי הוא דבגמר דבריו מתפס כ"כ הר"ן מגמ' גיטין ע"ה ועיין בח"מ.

א. לאפוקי על מנת שתעלי לרקיע וכדומה. ובעיני נמי שאפשר יהיה לקיימו ע"י שליח, ב"י.

ב. הגה: ולזה הסכים הרא"ש ז"ל. והא דחליצה פסולה צריכה לחזור, היינו שהיה זקוקה לגמרי, ונפסלה, שנקלשה הזיקה. אבל חליצה פסולה מעיקרא, אינה צריכה לחזור.

בקרוכות. כיצד, בא על יבמתו, וחזר הוא או אחיו וחליץ לה או לצרתה, אין אותה חליצה כלום. וכן אם אחיו חזר ונתן גט לה או לצרתה, אינו כלום. וכן אם חזר ועשה בה מאמר או בעל, אינו כלום. אבל אם בא הוא או אחיו על צרתה, או עשה בה מאמר, צריכה גט.

עין משפט ד. אה"ע סימן קע פעיף ה

ה. כשבאים להוציאה, למאן דאמר חליצה פסולה צריכה לחזור על כל האחים, בשני יבמים ויבמה אחת צריכה חליצה מכל אחד ואחד. ויש מי שאומר דה"ה ביבם אחד ושתי יבמות, ונתן גט לשתייהן, שצריך לחלוץ לשתייהן. ולמאן דאמר חליצה פסולה אינה צריכה לחזור על כל האחים, אפילו בשני יבמים ויבמה אחת, די בחליצה אחת.^ב

עין משפט ה. אה"ע סימן מר פעיף ו

ו. המקדש אחת מהעריות אינה מקודשת, חוץ מהמקדש נדה שמקודשת קידושין גמורים, ואין ראוי לעשות כן.^ג

דף נג:

עין משפט א. אה"ע סימן קפו פעיף ז

ז. הבא על יבמתו בין בשוגג בין לשם זנות^ד, בין שאנסוהו כותים בעל

ג. הטעם כתב המ"מ מכיון שאינה ראויה לביאה ולא לחופה, אין ראוי לקדשה. וי"א דהטעם שמא יגע בבשרה, ועיין בסי' ס' שאף לחופה כשר הדבר שלא תכנס עד שתטהר, ואם כנסה מודיעים לחתן תחילה שהיא נדה. כ"כ הח"מ.

ד. ממשנה יבמות נ"ג ע"ב וכפי' רש"י שם. ואפי' לשיטת הפוסקים דסברי מצוות חליצה קודמת, ולאבא שאול דסבירא ליה הכונס לשם זנות או לשם נוי כאילו נוגע בערוה, מ"מ בדיעבד קונה כ"כ הנ"י דכיון שמדאורייתא ליכא איסור, ועיין ב"ש ס"ק ה'.

ה. אף דהבועל דעתו על גמר ביאה, מ"מ ביבמה אפי' אמר בפירוש דדעתו על גמר ביאה קנה בהעראה דבפירוש ריבתה תורה, ולא בעינן דעתו שהרי אפי' שניהם אנוסים קונה. ב"ש מהר"ן בפ"ק דקידושין. וכן קונה בשלא כדרכה כ"כ התוס' והטור, אע"ג שכתוב

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעטורים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

כורחו, בין שהוא מזיד והיא שוגגת או אנוסה, בין שהיא ערה או ישנה קנה, ואפי' בהעראה ה'.

עין משפט ב. אה"ע סימן ו פעיף ט

יד. מאותם שנעשית זונה אפי' נבעלה להם באונס^ו נעשית זונה. ואפי' רק הערה בה ובלבד שתהיה בת ג' שנים ויום אחד והבועל יהיה מבן ט' שנים ויום אחד.

אה"ע סימן כ פעיף א

א. חיבק ונישק או נהנה מקירוב בשר^ז של הערוה, לוקה, והרי הוא חשוד על העריות^ח. ומשהערה בערוה, נהרג, בין בדרכה בין שלא כדרכה, והוא שיהיה מבן ט' שנים ומעלה, ואין צורך שיראו כמכחול בשפופרת, אלא משיראו אותם דבוקים זב"ז^ט.

הגה: ב. פחות מבת ג' שנים בתולותיה חוזרין, ואין ביאתה ביאה.

להקים שם לאחיו, כתבו התוס' שהפסוק אתי למעט כשאין ראויים היבם והיבמה להקים, פרט לאיילונית והסריס, אבל כשראויים להקים אפי' שלא כדרכה קונה. ב"ש.

ו. מגמ' נדה מ"ד.

ז. סנהדרין כ"ו ע"ב. ורמב"ם פ' כ"א. וכתב ה"ה דדוקא בעריות לוקה על קירוב בשר, אבל בחייבי עשה ולאויין אין מלקות על קירוב בשר. ולדעת הרמב"ן אין מלקות גם בערוה אלא בהעראה ממש. כ"כ הח"מ.

ח. חשוד על העריות. פסול לעדות, כמבואר בח"מ סי' ל"ד, ח"מ.

ט. והאשה נאסרת על בעלה, ואם הוא פחות מבן ט' שנים ויום אחד אינה נאסרת, וזו הנ"מ בזמנינו דאין לנו מיתות ב"ד ולא מלקות. ולמ"ד עדי כיעור הן עדי טומאה נאסרת אפי' בפחות משיראו אותם דבוקים זב"ז. והיכא שהבועל היה אנוס לעשות עבירה פטור מדיני אדם, כ"כ ר"י בתוס' בנדה דף נ"ד, ובב"ח, ובכה"ג האשה לא נאסרה לבעלה, דאנסוה עכו"ם להביא אותו עליה בידיים. ומ"מ דעת הרמב"ם דאין אונס לערוה, ופסק דמי שאנסוהו לתבוע עצמו בערוה, חייב מיתה בידי ב"ד, והביאור בזה הוא מכיון דאין קישוי אלא לדעת. כ"כ בח"מ.

י. מימרא דרבא כ"ז ע"א שם, דשוגג קרוב למזיד הוא שלא היה לו לעלות לגג שאין לו מעקה כיון שיכול ליפול ברוח מצויה. סמ"ע ס"ק י"ח.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com